

„Защо си заслужава да остана на работа в България?“

Годината е 1998-ма. Вече съм студентка, първи курс, медицина. Ще бъда лекар! За това съм мечтала през целия си съзнателен живот! Щастлива съм, но някак...наполовина. Уви, страшната дума „рак“ е надвиснала над семейството. Оперират баща ми. Закъснели сме много. Процесът е авансирал, на границата на иноперабилността. Но все пак лекарите опитват – оперират и се надяваме на най-доброто. Прогнозата е твърде несигурна, дори в краткосрочен план. Започва тежката битка с жестоката болест. Стъпка по стъпка, ден след ден...цели седем години! Години, в които болестта руши тялото, а системата – духа. Тази нервна битка я водим заедно с лекари, медицински сестри, фармацевти. Заедно се борим с коварната болест. В годините срещнах и други здравни работници – груби и арогантни. Такива хора има навсякъде. И не за тях искам да говоря, не заради тях бих останала. А заради онези, първите. Защото те ми дадох пример още преди да започна да практикувам. Защото те поддържаха увереността, че изборът ми е правилен. И заради тях си струва да остана.

Вече е 2005-та. Дипломиран лекар съм. Първи работен ден. Месец октомври е, студен и ветровит. Със свито сърце изминавам пътя от гара Дългопол до местния филиал на Спешна помощ. Пред неугледната сграда е паркирана линейката на службата – УАЗ, на възраст, вероятно близка до моята. Ужас! Не е като по филмите! Несмело почуквам на вратата и плахо се вмъквам в стаята. Посрещна ме дежурния екип – фелдшер, шофьор, санитарка. И аромат на варено кафе. Изплашена съм ужасно. Сърцето ми препуска, стомахът ми сякаш е заместен с камък, а гласът ми е придобил странни пискливи нотки: „Добро утро! Аз съм новата докторка. Днес трябва да започна работа тук.“ Изпитателните погледи на старите кадри ме пронизват за около минута. „Добре дошла, докторке! Да ти сипя ли кафенце?“ - прекъсва неловкото мълчание с усмивка санитарката. И още преди да съм отговорила приготвя чаша топло ароматно кафе. „Няма да се плашиш, докторке! Не си първата, която започва при нас. Я, колко твои колеги тръгнаха оттук! Ние ще ти помагаме, ще се оправим!“

И сякаш онзи камък в стомаха бавно и постепенно започва да се стапя.

Развеждат ме из службата. Мизерията, така типична за повечето филиали на Спешна помощ ме впечатлява дълбоко. Не е Университетската болница, в която се обучавах като студентка. Но хората са позитивни и отзивчиви. Усмивват се и вдъхват така нужния ми кураж.

Първи пациент, после втори, и трети...работим в екип! И нещата се получават, изпълняваме си задълженията и дежурствата минават без катаклизми.

Благодаря на тези хора. И на всички след тях, които срещнах, работейки в различни филиали. Много от тях ми помагаша. Много научих от тях. Но най-вече разбрах какво е да работиш в екип. И колко е важно екипът да е добър и да можеш да разчиташ на колегите. Заради тези хора се заслужава да остана. Те ми дават вяра. Не в системата, а в човека. Този, който ще е до мен, когато ми се гади от страх, а ръцете ми треперят. Този, който ще се качи в линейката в 3ч. през нощта, за да дойде при мен на адреса и да ми помогне с диагнозата и лечението на пациента. Нищо, че преди малко се е прибрал от друг адрес, измръзнал и уморен.

Времето лети. Годината е вече 2009-та. Горд специалист по физикална и рехабилитационна медицина съм. За целта, обаче, трябва да изоставя семейството и приятелите си във Варна и да замина за Русе, където съм успяла да се зачисля. И съм задължена да изплащам определена, немалка сума на университета и болницата за обучението си. Търся работа и скоро я намирам. Започвам да работя в Спешно отделение на болницата. Отново тежка и стресова работа. И отново в екип. И отново екипа е с мен, отново заедно с колегите се борим за пациентите. Въпреки неуредиците и ригидността на системата. Работя много и се старая. Полагам усилия. Критични моменти не липсват. Поводи за тревога и страх също. Дълги, тежки,

изнурителни дежурства. Недоволни пациенти, изнервени придружители, уморени лекари. Конфликтите са ежедневие. Почти се свиква. Но сам не можеш. Трябва ти рамо. Някой готов да те брани, когато си невинен, със същата решителност, с която те наказва, когато си виновен. Имах щастието началникът на отделениято и директорът на болницата да бъдат тези строги, но справедливи съдници. И съм им благодарна за това! За това, че трудът и усилията ми бяха оценявани. За това, че за да се развивам, не беше нужно да съм нечие протеже, а беше достатъчно да си върша работата според силите и възможностите си. Благодарна съм им за шанса да съм сред малкото българи, които могат да твърдят, че са попаднали на коректен работодател. Защото има и такива. Именно заради тях си заслужава да остана.

Ще остана тук и заради Николай. Най-вече заради него. Той бе първият пациент, чийто живот спасих. Не помня фамилията му, а само диагнозата – обширен преден миокарден инфаркт с най-тежкото му усложнение, камерно мъждене. Месец или два след инцидента този мъж ме издири и дойде, за да благодари. „Ако не бяхте вие, сега мен нямаше да ме има“, бяха думите му. И това простичко изречение придаде смисъл на всичко. То съдържа цялата мотивация, необходима за всички нас, които оставаме. Защото тук, в България, има безкрайно много страдащи и болни хора. И всички те се нуждаят от нас...за да ги има!

Д-р Павлина Конукчиева